

Školitelský posudek na magisterskou práci **Bc. Lukáše Lončíka: Reakce palearktických a nearktických sýkor na sympatrické a alopatrické predátory v krmítkových experimentech: existují regionální rozdíly v rozpoznávání predátorů a hodnocení jejich nebezpečnosti?**

Lukáš Lončík svojí diplomovou prací přiložil další cihlu k budově, kterou moji diplomanté z Českých Budějovic i Prahy staví již drahnou dobu. Jeho cíle byly ovšem dosti specifické. Inspirovala nás k nim jeho chystaná zimní cesta do kanadské Calgary. Díky předchůdcům kolegy Lončíka již víme leccos o tom, jak reagují na ptačí predátory evropské sýkory. Nabízela se tedy možnost srovnat stávající výsledky s chováním jejich severoamerických příbuzných. Atraktivitu tématu zaručovalo jednak to, že studovaný americký druh sýkora černohlavá se svojí biologií odlišuje od námi studovaných evropských druhů, ale především to, že ptačí predátoři, s nimiž se sýkory v Evropě a v Kanadě mohou setkat, zahrnují jak shodné tak rozdílné ale příbuzné (a podobné) druhy. Aby byly předpokládané výsledky atraktivní, bylo nutno navrhnout poměrně ambiciózní (především časově) plán, který byl citlivý vůči vnějším disturbancím.

Ty se bohužel objevily a dopadly především v Kanadě, pro kolegu Lončíka i jeho pečlivého školitele neznámém teritoriu. Výsledky zde získané jsou proto, řekněme, nepřesvědčivé. Je to škoda především proto, že pokud se nejedná o pouhý důsledek malého objemu materiálu, mohly by naznačovat, že se kanadské sýkory opravdu chovají jinak. Velmi mě proto potěšila rýsující se možnost stávající materiál doplnit. Naštěstí pro předloženou diplomovou práci, je pražský materiál dostatečný, byť s poněkud odřenými boltci, a umožňuje samostatné vyhodnocení i interpretaci. Výsledky jsou poměrně zajímavé. Ukazují, že sýkory jsou schopny rozlišovat i podobné příbuzné druhy predátorů, včetně těch, se kterými se nemohly setkat a že hodnocení jejich nebezpečnosti se opírá spíše o zkušenosti než o reálnou míru nebezpečnosti.

Hledání konkrétních chyb a nedostatků nepovažuji za úkol školitele, ten již vykonal, co mohl, a ponechávám ho zkušenému oku oponenta. Zbývá mi tedy zhodnotit osobu školence. A zde je můj úkol nezávaditelný. Předkládaný portrét je totiž veskrze nedůvěryhodný. Kolega Lončík se totiž vyznačoval samými kladnými vlastnostmi. Projevoval příkladnou píli, vytrvalost (při zimních experimentech, zvláště pak v Kanadě, která letošní zimu obrala Evropu o většinu arktického vzduchu, vlastnost naprosto nepostradatelná) i samostatnost. Na případných nedostacích materiálu tedy nenese opravdu žádnou vinu, na rozdíl od školitele, který například testované atrapy dodal se zpožděním a snaží se vymlouvat na to, že jejich dodavatelka měla před vánoci lukrativnější zakázky. Kolega Lončík si zaslouží absolutorium nejen za práci v terénu, do značné míry samostatně zpracoval i získaný materiál, což není v současné době vůbec samozřejmé. Chápu, že takovéto hodnocení musí vzbuzovat pochybnosti. Kdyby tak byl kolega Lončík alespoň vzpurný, jak kvalitní studenti často bývají. Ale to on ne.

Nezbývá mi tedy než svůj posudek zakončit tím, že nepochybuji o přijetí jeho diplomové práce k obhajobě ani o jejím solidním ohodnocení.